

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶων.

Κι' ὁ πόλεμος μου γγρίζει.
κι' ἀδιάκοπα θεορίζει
τὸν κόσμον τὸν καινὴν ἡμέραν.

Νίκης χαρὰ σ' ἐμᾶς,
Βαίτων ἐβδομάς,
ἀνάστασις Λαζάρων,
καὶ θάνατος βαρβάρων.

Τὸν Λάζαρον τὸ εἶδες;
Π.— τὸν εἶδα, Φασουλῆ...
Τὸν ἔκλαιγαν στὴ Δύσι καὶ στὴν Ἀνατολή.

Μάτια κι' ἐχθρῶν καὶ φίλων
καὶ ξένων κι' ἄλλοφύλων
τὰδα νὰ κλάψουν ὅλα
γι' αὐτὸν τὸν ἀναστάντα,
κι' ἔλεγαν μιὰ γιὰ πάντα
πῶς ἄφησε τὰ κώλα.

Ἰζητοῦσα νὰ τὸν εὕρω,
κι' ἐκεῖνος ὁ καυμένος
ἔλῳνε περὶ αὐτὸν.

Μὰ κάποιος τοῦ περὶ δεῦρο,
κι' ἀμέσως ἀνεστήθη
μὲ ρωμαλέα στήθη.

Ἐνίκησε καὶ πάλι
τὸ κράτος τοῦ θανάτου,
κι' ἰδοὺ τὰ σάβανά του.

Ὅπου τοῦ τᾶχαν βάλει
ἀπὸ καιρὸ καμπόσοι
μὲ πείρα καὶ μὲ γνῶσι.

Φ.— Κι' ἐγώ, συνάδελφέ μου,
τὸν Λάζαρον τὸν εἶδα
μέσα στὴν καταγίδα
τοῦ φοβεροῦ πολέμου.

Κι' ἐγώ, ψευτοφυλλάδα,
τὴν εἶδα τὴν Ἑλλάδα
στοῦ κόσμου τὸν ἀγῶνα
γενναίαν Ἀμαζόνα.

Τὴν εἶδα νὰ πηγαίνει
στὰ χῶματά της τᾶγη,
καὶ μ' ἄρματα νὰ βγαίνει
καὶ νὰ μοιράζει βᾶγια.

Τὴν βλέπω καὶ τὴν σταματῶ...
ἐσ' εἰς ἐκείνη, τὴν ῥωτῶ,
ποῦ σ' εἶχαν σαβανώσει
Σωτήρηδες μὲ γνῶσι;

Ἐσ' εἰς ἐκείνη τάχα, ποῦ τρεῖς καὶ σ' ἐζήτησα
σὲ δάφναις, σὲ μυρτιάς,
μὰ σ' ἰσχυρῶν ἡμερῶν,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καυμένη, σ' εἶχαν γιὰ μακαρίτισσα;

Πῶς ἄρματα κρατεῖς;
πῶς ξαναπερπατεῖς,
μὲ βάδισμα γοργό
σὰν πρὶν ἄρματοφόρα,
ποῦ τρόμαξα κι' ἐγὼ
νὰ σὲ γνωρίσω τώρα;

Ἐγὼ μ' ἐκείνη, λέει,
μὲ τὰ μεγάλα κλέη,
ὅπου Σωτήρης τόσοι
μ' εἶχανε θανατώσει.

Ἰζωντάνεισε τὸ πτώμα
μὲ δύναμι καὶνούρια,
πρὶν νὰ τοῦ ποῦν ἀκόμα:
καλὰ σου ξυπνητούρια.

Τότε κι' ἐγὼ τῆς εἶπα:
σήκω λοιπὸν καὶ κτύπα.
Δόξα του, ποῦ σοῦ φύσησε ζωὴς πνοὴ μεγάλη,
δόξα σου, ποῦ ἔχεις δύναμι νὰ ζωντανέψης πάλι.

Γ.

Π.— Σὲ γιγαντοὺς καὶ σὲ βουνὰ
κυματίζουνε ξανὰ
τὰ γαλάζια τῆς πανάκης.

Καὶ μυρίζουν πασχαλιᾶς
καὶ σὲ πράσιναις φοβιᾶς
ξανάσμιγουν τ' ἀηδονάκι.

Ἀγριαὶ χυμοὺν ὄρδαί...
ἔρδι Λάζαρος περὶ δέ.
ἔρδι Λάζαρος φωνάζουν
ὅσοι στὴ σκλαβιά στεγάζουν.

Τοῦτο πάλι τραγουδῶ
βουτηγμένος στὸ χαλὶ...
ἔρδι Λάζαρος κι' ἐδῶ,
ἔρδι Λάζαρος κι' ἐκεῖ.

Ἐρδι Λάζαρος περὶ δέ...
ρίξε κάτω τὸν περὶ δέ...
ὅπου σκέπασε μεγάλο καὶ πολλὰ μυστήριά σου...
ἔξω δεῦρο σοῦ φωνάζουν... σκόρπα τὰ σπυρίδιά σου.

Ἐρδι πάλι μὲ στολὴ
καὶ μεμῶδες ἡρωϊκά,
ἔρδι λέγε, Φασουλῆ,
κι' ὅρσε μιὰ στὸ ψυχικό.